

R. P. SOFIANIUC

DEMONUL LUI MARJORIE

Cei mai mari demoni ni-i creăm singuri.

R. P. Sofianiu

PARTEA I

Vuietul vântului trecea alene printre crăpăturile geamului, făcându-și loc prin fiecare cameră a casei. M-am ridicat de pe fotoliu și am tras perdeaua. Sune-tul devenise prea sinistru. Voiam să mă așez din nou în fața focului, dar nu aveam starea. Simțeam că ceva nu era la locul său. De câteva zile nu-mi găseam liniș-tea și aveam senzația că o nefericire mă pândea de la colț.

Am luat prima carte ce mi-a venit la mână și am început să-i răsfoiesc paginile. Leacuri vechi și alte plante medicinale... O știam deja pe dinafară. Erau destul de folositoare când venea un pacient lipsit de orice speranță.

În vremea aceea, medicina era încă destul de înapoi-iată, iar chirurgie practica puțini doctori. Recuperarea după o operație, fie ea cât de mică, dura și luni întregi și rar se ajungea la voinicia de dinainte. Toate astea dacă reușeai să aduni suma necesară pentru intervenție.

Cei care nu mai aveau altă opțiune, apelau la mine. În general oameni desperați, lipsiți de speranță, la un ul-tim pas înainte de cel final. Nu exista caz pe care să nu-l pot trata, dar existau multe riscuri. Un om pe moarte, readus la viață, ar fi ridicat multe întrebări. Deja eram suspectată că metodele mele nu erau tocmai „ortodo-xe”, după cum explica preotul orașului, și nu doream să atrag prea multă atenție. Astfel, trebuia să refuz cazurile cu adevărat disperate... Puteam să îi ajut doar pe cei ce se puteau recupera cu ajutorul plantelor medicinale. Fie ele nu tocmai tipice...

O singură dată am făcut greșeala de a aduce pe ci-

neva înapoi din morți, într-un loc public, iar finalul era să mă găsească pe rug.

Îmi amintesc ziua aceea de parcă ar fi fost ieri.

Ceasul bisericii anunța ora amiezii. Mă plimbam pe aleea principală, centrul orașului, profitând de ziua mea liberă. Era prima zi călduroasă, după multe ploi abundente și lumea se bucura de lumina soarelui ca după o lungă iarnă geroasă. Mirosea a mâncare amestecată cu parfumul mult prea strident al doamnelor parvenite, care trebuiau să sară în evidență. Copiii lor urlau și se agitau, aruncând unii după alții cu baloane de apă. Îmi era și frică să mă apropiu de ei.

Rochia cu crinolină îmi îngreuna înaintarea, iar cu o mână țineam mereu pălăria, ce încerca să-și ia zborul. Am ajuns cu greu aproape de bordură, unde aerul era mai răsfirat. Atunci am auzit vreo trei cai ce galopau cu ardoare pe drum. Aș fi zis că evadaseră din lanțurile vreunui demon și încercau să-și asigure scăparea, dar nu era așa.

Călare pe ei se aflau trei bărbați tineri, la vreo 25 de ani, care strigau cât să fie auziți până în celălalt capăt al orașului. Părea a fi o întrecere, ceva cu totul ilegal pe străzi atât de aglomerate, dar nu le păsa, se părea. Ai fi zis că erau pe o pășune. M-am oprit pentru a-i privi cu mirare.

Văzând aglomerația ce-i aștepta, încetiniră, încercând să-și facă un plan de ocolire. Cel mai din față îmi aruncă o privire pe fugă, iar apoi încetini și făcu o ușoară reverență de pe cal: „My lady!”. Nu eram sigură dacă

se referea la mine, având în vedere că nu aveam habar cine era, dar ochii aceia verzi, sau albaștri, păreau a mă țintui.

Plecă mai departe, gata să-și ia avânt, dar nu porni bine că un polițist îi sări în față, încercând să-l oprească. Își scoase pistolul și trase un glonte de avertizare, spre cer. Calul se sperie când auzi împușcătura și-și aruncă repede călărețul din spinare. Căzătura îl zdruncină destul de tare, dar teroarea nu se termină aici. Abia atunci îl ajunseră din urmă colegii, iar unul dintre cai nici nu-l observă și-l călcă în picioare. Rănitul nu scoase nici un sunet de la șoc, iar odată ce se întoarse pe spate, nu părea să mai respire. Doar un fir subțire de sânge i se prelingea de la colțul gurii, pe obraz. Mulțimea începu să se agite la spectacolul cu finalitate tragică.

Am fugit spre el, spunând că sunt asistentă medicală și aș putea ajuta. Majoritatea oamenilor urla cum că un mort nu se învie nici de un doctor, ce să mai zici de o femeie care ar leșina când ar vedea sânge, dar polițistul îi reduse la tăcere. Privirea lui era încărcată de vină și de durere, cum nu văzusem de mult la un alt om.

– Îl puteți ajuta, domniță? Întrebă el, ștergându-și sudoarea de pe frunte cu o batistă.

– Cred că da... am răspuns cu jumătate de gură. E în viață, am zis, măsurându-i pulsul care abia se mai simțea.

Am scos din geantă o punguță de prafuri și plante măcinate, din care i-am turnat în gură. Am întins mâna deasupra corpului, de parcă încercam să mă întind spre geantă și am șoptit vraja pe care o credeam mai potrivită.

Privitorii erau contrariați și curioși de ceea ce se întâmpla, dar nu puteau vedea exact ce făceam. Pălăria pe care o purtam reușea să mă acopere destul de bine. Doar polițistul vedea fiecare acțiune a mea și ar fi putut auzi ceva. M-ar fi putut opri, dar nu o făcu.

Acest leac i-ar fi oprit orice sângerare internă, iar fiecare organ lezat s-ar fi vindecat. În scurt timp, lovitul tuși și-și deschise puțin ochii. Se uită la mine neîncrezător, înainte să încerce să se ridice. L-am oprit, spunându-i că era grav rănit și coloana i-ar fi putut fi afectată, deși știam că orice rană ar fi trebuit să i se fi vindecat deja.

La auzul acestor cuvinte, bolnavul se întinse pe spate și nu mai mișcă nici un deget. Asta era ceea ce doream de la el. Îi dădusem ceva ce spuneam că ar fi fost un sedativ, dar de fapt avea să-i aducă o ușoară durere, cât să pară încă rănit.

Am rugat să fie dus la cel mai apropiat spital, cel la care lucram și știam că puteam să-l îngrijesc în continuare. Polițistul dădu imediat ordine să îmi fie ascultat fiecare cuvânt, gesticulând din mâini nervos și ștergându-și fruntea plină de picuri de transpirație, cu mâneca. Batista îi era deja prea udă pentru așa ceva.

– Nu știu ce i-ai făcut domniță, dar ai salvat viața flăcăului, zâmbi el de parcă i-aș fi luat o piatră de pe inimă.

– E o vrăjitoare! Strigă un tânăr care asistase din primul rând la performanța mea. Asta a făcut!

– N-avea cum să-l salveze! Strigă altcineva din public.

– Era mort, am văzut cu ochii mei, se pronunță una dintre femeile parvenite. Ce o să-i spun odraslei? Se

enervă, ridicându-și copilul de o mână și aproape purtându-l prin aer.

Zarva se porni. Toți urlau unii la alții și în direcția polițistului, spunând că ar trebui să mă aresteze. Unii se luau și la pumni, chiar dacă până la urmă împărțeau aceeași părere, dar nimeni nu îndrăznește să se apropie de mine. Era doar gălăgia asurzitoare ce mă lovea într-una.

Stăteam paralizată de teamă, sperând că vor înceta. Trebuia să se oprească în cele din urmă. Asta sau... să mă ia pe sus și să mă ducă în centrul orașului și să mă trântescă peste o căpiță de fân, căreia să-i dea apoi foc. Asta se întâmplase de multe ori în ultima vreme. De aceea îmi era înghețat sângele în vene.

Nu înțelegeam ce-i oprea. De ce nimeni nu se atinge de mine, nu încerca nimeni să mă târască până la rug... dar apoi am realizat. Nu erau în totalitate siguri că eram sau nu o vrăjitoare. Dacă s-ar fi dovedit mai târziu că leacurile mele naturale chiar l-au adus pe tânăr la viață, iar eu aș fi fost deja moartă, toate persoanele de față ar fi ajuns să aibă aceeași soartă ca și mine. Sau cel puțin cei care mi-ar fi dat sentința.

Un bărbat îmbrăcat elegant, pași în față. Avea puțină burtică și umbla bălăngănit, încercând să-și țină echilibrul cu un baston de lemn, cu cap de leu. Se aplecă în fața victimei, ce nu putu fi ridicată din cauza publicului agitat. Tânărul scotea suspine de durere, iar din ochi îi mai aluneca involuntar câte o lacrimă. Era alb la chip, ca o fantomă.

În timp ce bărbatul examina așa zisul mort, eu îl analizez pe el. Sprâncenele alea bufante și mustața neagră, arcuită în sus, îmi erau incredibil de cunoscute.

Când se uită la mine cu ochii săi negri, puțin încruntați, mi-am dat seama cine era. Era un doctor de la spitalul la care lucram... Am înțepenit, fără a fi capabilă să mai mișc vreun mușchi.

Și-a dat repede seama de asta și a scos un oftat plictisit. Îmi smulse punga de ierburi din mâinile mele încheștate și le mirosi. Pentru prima dată în multă vreme am crezut că îmi văd sfârșitul în fața ochilor.

– Liniștiți-vă oameni buni! Își dădu jos pălăria, pentru a fi recunoscut mai ușor de către cei din jur. Sunt doctor la același spital cu dânsa și după ce am făcut o evaluare a victimei și ceea ce avea ea aici, ridică punga pentru a fi văzută de toată lumea, pot deduce că nu a fost nici o vrăjitorie la mijloc. Este un leac la care spitalul lucrează de ceva vreme și se pare că își face efectul. Vă rog să vă întoarceți la treburile voastre și să ne lăsați să ne ocupăm în continuare de rănit.

Toată lumea începu să șușotească, dar grămada începu să se risipească, până ce am rămas doar eu cu doctorul, polițistul, victima, prietenii săi și niște ajutoare ce aveau să transporte rănitul. Polițistul se scuză și-mi mulțumi încă o dată pentru cele făcute, ca mai apoi să dispară în mulțime, lăsându-mă buimacă lângă doctor.

Nu doream să mă uit la el sau să-i spun vreun cuvânt. Era unul dintre cei mai buni din meserie, așa că probabil își dăduse seama că rozmarinul nu ar fi reușit niciodată să repare o coloană ruptă.

– Presupun că nu dorești să vorbești despre asta, așa că aș zice să o luăm spre spital, să verificăm pacientul, zise el blând, fără a-mi arunca vreo privire.

– Da, ar fi cel mai bine... am răspuns cu privirea spre direcția în care urma să mergem.

A fost cel mai lung drum pe care l-am făcut vreodată. Nu știam ce ar fi trebuit să zic sau să fac, așa că doar am continuat să pășesc spre spital, alături de doctor. Acesta nu scotea nici o vorbă, auzeam dinspre el doar câte un început de gâfâit pe care și-l reținea destul de repede. Am început să arunc câte o privire în direcția lui, în speranța că va spune ceva. Dar nu, prefera să tacă.

Primul cuvânt pe care mi l-a adresat a fost la spital. M-a rugat să-l urmez în cabinetul său. La ora aceea nu ar fi trebuit să ne deranjeze nimeni, îmi explică el, iar eu aproape că mă împiedicaseram pe drumul drept.

Ajunsă acolo, m-am așezat timidă pe un scaun. Îl priveam de la distanță cum se îndreptă spre geam și își aprinse o țigară. Lui nu i se atrăgea niciodată atenția asupra obiceiului prost de a fuma în incinta spitalului. Lui i se iertau toate.

– Deci, rozmarinul sau pătrunjelul au vindecat muribundul? Râse el. Doar nu credeai că nu mi-aș fi dat seama, nu?

– Nu sunt proastă și nici dumneavoastră nu sunteți, am răspuns uitându-mă în pământ, pentru a-mi ascunde roșeața.

– Da, răspunse sec. Ai un talent unic, continuă după o vreme. Am vaga impresie că nu e singurul, dar nu doresc să intru în vreun detaliu. Am să-ți cer ceva foarte simplu, pentru a-mi păstra tăcerea. Ce zici, vei accepta?

– Trebuie să aflu despre ce e vorba, prima dată, înainte de a-mi da consimțământul, am răspuns cu jumătate de gură.

– Cât se poate de adevărat... Trase o gură mare de fum și o ținu în piept, o vreme. Ce crezi că am să-ți cer? Aș fi chiar curios de ceea ce îți trece prin minte.

– Să lucrez pentru spital, mi-aș închipui. De preferat, în umbra dumneavoastră și să vă tratez pacienții incurabili.

– Deci asta crezi despre mine, râse el de parcă aș fi fost un copil neștiutor. Vai, dar nu ți-aș cere așa ceva. Ar fi munca ta, care apoi ar trebui acoperită prin tot felul de invenții și miracole medicale. Nu, nu asta am să-ți cer, se apropie de mine după ce își stinse țigara. Te-am observat de multă vreme. Lucrezi din greu, pui suflet în ceea ce faci și am început să prind drag de tine, dar văd că tu nu prea mă observi, domnișoară Marjorie. Am mai încercat să vorbesc cu tine, dar mereu intervenea ceva, fie venea vreo altă asistentă și mă lua de lângă tine, fie aveai ceva treabă și nici nu apucam să te salut. Acum am să te rog să te gândești la oferta pe care ți-o voi face, dar cu mare grijă. Dacă vei ajunge soția mea, niciodată nu vei ajunge aproape de rug. Orice vei face, eu voi acoperi cu cea mai mare grijă. Vei putea continua să profesezi, dacă asta e ceea ce îți dorești cu adevărat, fără vreo constrângere. Aș putea zice că vei fi de-a dreptul liberă, iar în schimb vei avea tăcerea mea deplină. Acum, înainte de a-mi răspunde, te voi lăsa să te gândești. Nu vreau să-ți grăbesc decizia și o vom lua atât de încet pe cât dorești. Arată prima urmă de emoție de până atunci. Dar am deja o vârstă și nici nu mai pot aștepta prea mult. Iar tinerețea dumitale nu va dura o viață, râse el, neștiind cât de greșit era ceea ce spunea.

– Am să mă gândesc, am răspuns încă șocată de

întregul gest, iar apoi am părăsit camera aproape alergând.

Știam ce însemna asta. Ori spuneam da, ori trebuia să fug iar în alt oraș. Eram obișnuită cu fuga, dar mă săturasem. Voiam doar să am un loc al meu.

M-am pornit spre victima nefericitului accident, pentru a vedea ce făcea. Dormea. Visa liniștit în lumea sa, nepăsător de ceea ce-l înconjura. Părea de-a dreptul încântat. Voiam să plec, să-mi găsesc un loc în care să mă ascund o vreme, până când mi s-ar fi liniștit mintea, dar tânărul deschise ochii. Scoase un sunet teribil, de durere, așa că am fugit să iau un prosop rece să i-l așez pe frunte, dar nici nu am ajuns bine la el că scăpă un mic chicot.

– Nu doare chiar atât de tare, șopti el, cu ochii întredeschiși, ochi ce-i sclipeau veseli și lipsiți de griji. Te-am speriat puțin, așa-i? Zâmbi, arătându-și dantura îngrijită. Stai puțin, continuă el înainte să mă pot enerva și să-i spun câteva. Tu ești femeia aceea care... încercă să se ridice, dar pică înapoi și scăpă un mic strigăt de durere, trăgând aer printre dinți.

– Nu te mai agita! M-am așezat lângă el pentru a mă asigura că nu mai încerca nimic nebunesc. Ești rănit și e un miracol că ești în viață! Doar nu te mai agita atât.

– Nu știi de ce sunt în viață, râse el. Credeam că am murit... Nu prea mă așteptam la altceva, continua să-mi zâmbească, ca un copil care făcuse o năzbâtie, dar nu putea dovedi nimeni că el era făptașul. Tu ești femeia de pe stradă. Prima care a venit la mine... continuă să se uite la mine. Nu știi ce mi-ai făcut, dar m-ai readus din morți. De aveam o bere, ciocneam pentru tine. Începu

să râdă. Îmi pare rău, se opri brusc. Așa sunt eu, puțin mai grosolan...

– Mă bucur că ești în viață. M-am ridicat de lângă el ca să plec. Îmi dădusem seama că se simțea mai bine.

– Știi, poate era mai bine să mă lași în voia sorții, spuse el cu jumătate de gură. Nu pot să zic că sunt un mare plus pentru umanitate...

– Soarta te-a adus în calea mea, iar eu am urmat-o, așa că mai bine începi să fii acel plus pentru umanitate, de care ziceai.

– Nu! Refuz acest lucru! Își aruncă mâna în aer, ca mai apoi s-o lase să-i cadă, fără vlagă, pe lângă corp. Trebuia să-mi zici că va dura așa tare dacă fac asta...

– De aici te descurci singur. I-am zâmbit pentru prima oară aiuriturii, înainte să plec.

În două luni se recuperase, dar fără ajutorul meu. Se părea că nu aveam voie să mă apropii de el. Îmi fusese interzis de când se auzise întreaga poveste. În mare, nu-mi părea rău, majoritatea încercând să facă întreaga poveste să dispară. Dar aș fi vrut să-i văd progresele. Eram curioasă dacă mai putea merge. Trecuse multă vreme de când reparasem ultima dată o coloană ruptă în halul în care era a lui.

În acele două luni îmi ocupasem timpul altfel. Doctorul, pe care aflasem că-l chema Dean Vermont, mă conducea în fiecare seară spre casă, iar de dimineață mă invita să luăm masa, atunci când nu avea ceva caz urgent. Era chiar o companie plăcută și începusem să prind drag de el, dar ceva la el știam că nu